

ledes i en Hast at afgjøre en Sag, stolende paa, at det andet Thing skulde rette Feilene, og det saa meget mere, som det vistnok fornemmelig er Landsstinget, der skal repræsentere Forsigtigheden i Lovgivningen, og ikke saa meget repræsentere den fremadbrivende Magt som Sikkerhedsventilen. Dersom jeg har hørt ret, forekom der ved anden Behandling og maaskee allerede ved første nogle Udtalelser om, at der ogsaa ønskedes en Forandring i Repræsentationen fra den indirecte Valgmaade, som nu bruges, til en directe. Dersom nu muligt et Udvalg endog saa skulde optage saadanne Betragtninger og gjøre dem til Gjenstand for Endringsforslag, saa vilde jeg ansee det for meget farligt. Den nuværende Valgmaade af Repræsentanter er ordnet med en overordentlig høi Grad af Forsigtighed. Den kan synes mange for høi; men jeg troer, at i dette Tilfælde, ved et Forhold som denne Brandforsikring, der gaaer over alle Kongerigets Landsdele, er en altfor stor Forsigtighed mere at anbefale end det Modsatte. Jeg skal imidlertid ikke stemme imod et Udvalg, fordi jeg veed, at den ærede Forslagsstiller lægger overordentlig stor Vægt paa, at hans Begjæring bliver opfyldt, at det er for ham næsten en Samvittighedsag, og idet jeg ligesom han er et nyt Medlem i Salen, kunne vi hos de ældre Medlemmer gjøre Regning paa den humane Overbærelse, at om vi ogsaa skulde have forsonet noget Formelt, vil man ikke forsthyde en Indvending, der synes os meget betydningsfuld; naar den dog har Forretningsordenens udtrykkelige Ord at støtte sig til; men idet jeg derfor, skjøndt jeg er af en modsat Anskuelse om Sagens Realitet, ikke skal stemme mod et Udvalgs Nedsættelse, vil jeg kun tillade mig at ytre det Haab, at det Udvalg, som bliver nedsat, vil ene og alene indskrænke sig til det, som af Forslagsstilleren udtrykkeligt er forelagt, og vil ansee det for en Pligt at behandle Sagen med den allerhøieste Forsigtighed, da den kun eengang kan komme for.

Formanden: Jeg maa blot bemærke, at der ikke almindeligviis kan foreskrives et Udvalg nogensomhelst Regel for Udførelsen af dets Arbejde.

F. Nielsen: Jeg yttrede det blot som et Haab.

Drejer: Det er en enkelt Bemærkning i den sidste ærede Tale's Foredrag, hvortil jeg skal tillade mig en lille Ytring. Den ærede Landsstingsmand sagde, saavidt jeg forstod ham, at det vilde stride imod Landsstingets Værdighed at lade denne Sag gaae fra dette Thing til det andet efter een Behandling, naar nemlig Udvalget kom med et indgribende Forslag, og dette naturligviis kun kunde undergives een Behandling, og saaledes at affærdige Sagen i en Hast. Det forekommer mig imidlertid, at naar man unblader det Middel til en hyderligere og mere omstændelig Behandling, der ligger i Udsættelsen og i et Udvalgs Behandling af Sagen, men derimod tager Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, uagtet de Indvendinger, der ere gjorte imod det, gjør man sig skyldig i et endnu større Hastværk.

F. Nielsen: Jeg har kun begjæret Ordet for at rette en Misforstaaelse. Jeg sagde, at dersom Resultatet skulde blive, at Sagen sendtes mindre vel overveiet herfra, kun i Tillid til, at Folkethinget skulde rette de begaaede Feil, da vilde det være Landsstinget uværdigt. Naar jeg selv har lovet at stemme for et Udvalg, saa antager jeg det for muligt, at een Behandling kunde blive tilfredsstillende, naar Sagen allerede i Udvalget blev underkastet en meget begrænsende Behandling.

Formanden: Jeg maa bemærke, at det overhovedet er uhenigtsmæssigt at henvise til det andet Thing med Hensyn til mulige Rettelser i de her behandlede Lovudkast. Jeg troer, at naar Landsstinget selv finder, at der er Noget at erindre og rette, bør det gjøre det.

Thalbitzer: Jeg kan meget godt begribe, at de Herrer her af Thinget, der have nogen Tvivl om det foresiggende Lovudkasts Lovlighed, om jeg saa maa sige, eller om det stemmer med Grundloven, gribe Leiligheden til at stemme for et Udvalg; men af hvad jeg har